

ספורטאי מדינת ברוך חכם בצרפת אין תקווה.

מסע זה נועד לא רק לשם הכשרת הסופית של האתלטים למשחקי המכביה, אלא במיוחד לשם אימון יסודי בהדרכת מאמנים צרפתיים מנוסים, שהבטיחו לה' גיש את אוצריהם ומלאו עזרתם לספורטאים בעת שהתחמם שם. לכאורה, זו הזדמנות שאין להחמיצה, אולם בשעת כתיבת שורות אלה נתון עדיין המסע בסימן שאלה גדול, באשר אין הממשלה מגלה נטיה רבה לאשרו.

סיכויים קדושים

אולם, גם אם תצא המשלחת לצרפת — אחר שמשרד האוצר "ירכז" את עמדתו — אל נצפה ממנה להישגים מזהירים, לא רק משום מספר המשתתפים המצומצם (12 בלבד), אלא במיוחד משום שספורטאי צרפת נמצאים בעונה זו בשיא יכולתם, והישיגים אינם מאפשרים לנו כל אשליה. מה הם סיכוייהם הבמשיים של נציגינו בצרפת? הצצה חטופה לעבר הישגי הצרפתים ב-1950 מעידה כי אם ישנה אפשרות כלשהי לנצח, הרי היא בארבע מקצועות בלבד, אם כי באורח מקרי לא מן הנמנע כמובן שזוהי גם בענף אחר.

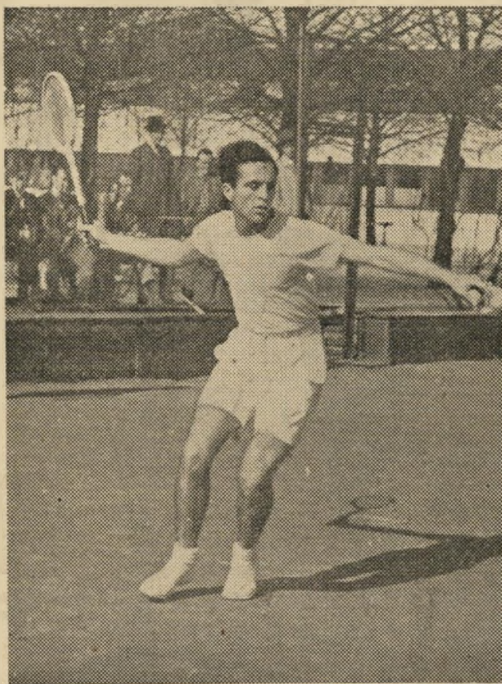
ה"קלפים" שדנו

בריצת 100 מטר יש תלות תקתק רבות במהרה גבאי, שהשיג לאחרונה פעמיים זמן נאה של 11 שניות ובחול"ל יש בידו כולו להשתפר. סיכויים רבים יש לנו בשדה הקפיצות. בקפיצה לרוחק נמצא בעל השיא הישראלי (6.89 מ'), ברוך חכם, בן 20, בקו עליה, ולא נתפלא אם בעלה בידו להגיע מעבר לגבול שבעת המטרים. בקפיצה לגובה הישגו לא פעם שני נציגינו — יעקב קובלנץ ואריה בדיסקוס וכוור — הצעיר — 1.75 מטר, והם מסוגלים ללא ספק ליותר מזה. בכידון יהיה עלינו לסמוך בעיקר על אברהם גרין, מותיקי האתלטים שלנו ומנהלה הטכני של המש"ל לחת. באם שעתו תשחק לה, מסוגל הוא לה"טל למרחק 54-55 מטר, וזה הישג שצרי פתים רבים אינם זוכים לו.

בשאר הענפים — כולל ריצות בינוניות וזריקות — אין אנו חסרי תקווה כמעט, אם כי מענין יהיה לראות למה מסוגלים ברוך חכם, בעל שיאי הנוער בדיסקוס וכוור, ברזל; אברהם גרין, בעל השיא הארצי בהדיפה (13.09 מ'); והרצים שלנו למר' חקי 800 עד 5000 מטר, פייר, הקר והירש. בצרפת נתנו רשות הרפור למספרים. בינתיים ניתנת רשות הדיבור לממשלה. התשנה עמדתה השלילית ברע האחרון?

נוער מחפש את המחר

המשך מעמוד 5
אחרי העבודה מתאספים חמשת הצעירים ב"חוג נוער" לדון בבעיותם הם ובבעיות הקיבוץ בכלל, כי נשקפת להם עוד סכנה. עם קליטת העליה התמונית, עולים ערכי הקיבוץ להשתנות. הם משתדלים לשמור על עצמם מפני משברים חברתיים קשים ואין להמנע מהם בחברה כה קטנה. משברים אלה יכולים להתבטא לרוב בעזיבת המשק, לא לעיר, כי דבר זה הוא לרוב מזור ולא מושג לילדי המשקים, אלא לקיבוצים צעירים י"י, תר, שבהם יכול החבר השואף לחברה שלמה למצוא את מבוקשו. וכאן באמת בעייתו של כל "הדור השני" של הקיבוצים. חברת מצומצמת מראש שיתה ואין ביכולתה להיות שכבה שלמה — שכבת המשק — אלא לפעול כגשר בין הדור הוותיק והדור הצעיר מהם, שבג"ל לא תאיים כלכליים נוחים בחקופה מאוחרת יותר בחיי הקיבוץ, רב מספרו, ויש בכ"ו חו בעוד שנים אחדות למלא את שורות "הדור השני" — להחליף משמרות.

אריה וייס בפעודה בטניס אין מתח

פלא איפוא שבשלושת ימי המשחקים "פיי" ח"י היציע באין קהל מסתכלים — אם כי הכניסה היתה חנם.

צריך לדעת להפסיד

עד למשחקי הפתיחה התנהל הכל למישרין, ללא הפתעות וללא מאורעות הראויים לציון מיוחד, אולם בשלב זה היינו עדים לאינציטנט קטן ומיותר לחלוטין. הדבר אירע במערכה המכרעת בין יהודה פינקלקראוט, בן ה-34, לבין הצעיר שבחבורה ו"ילד-השעשועים" של הטניס הישראלי, יעקב בונטמן, בן ה-20. לאחר שכל אחד מהם זכה במערכה אחת, הוביל בונטמן ביתרון 4:5 במערכה השלישית ובעת שהמאבק הגיע לשיאו, לא הסכים פינקלקראוט לאחת מהחלטות השופט, ול"איתמחאה נטש את המגרש. במקרה זה לא חשוב כלל מי היה הצדק, כי ברור שלא זו הדרך ההולמת טניסאי ותיק, שהחזיק שנים רבות בכתר האליפות הישראלית, ספורטאי המכבד את עצמו צריך לדעת להפ"ליג -- ולהפסיד בכבוד.

...והשונות עז העצבים

למשחק הגמר נגד בונטמן פילס דרכו, כמקווה, אריה וייס, הטניסאי השתחרר, בן ה-22, שהכניע קודם לכן את מרדכי אפל — 3:6, 3:6.

הכדורים הראשונים במשחק-הגמר "סיפ" ר"י על מאבק קשה, אולם היה ברור כי ככל שיימשך הקרב, כן יפתחו סיכוייו של בונטמן לנצח. וייס, המנוסה יותר, גילה יתר יציבות וריכוז במשחקו, ולוא רק השכיל לשלוט בעצביו, אין ספק כי לא היה נאלץ להתאמץ כל כך בשתי המערכות הראשונות (6:8, 7:5). רק בשלב המכריע "השתלט" על עצמו — ואמנם זכה ללא קושי ב"6:2.

אתלטיקה: תריסר לצרפת

"ההסתערות" של ספורטאי "מכבי" על יבשת אירופה גייסה למערכה גם את האתלטים-הקלים, שהזדמנו לסיור בן שלשה שבועות לעריה הראשיות של צרפת.

קובציה בשלש מערכות

אחור בהופעות ספורטיביות אינו חי דוש אצלנו, ועל כן לא היה שם פלא בעובדה — שקהל ניכר נאלץ לחכות שעה תמימה, עד שמארגני התחרות (אנשי "מכבי") הואילו להעלות את שחקניהם על המגרש. אבל הן זה רק פרט קטן.

הקהל, שהתעורר לפתיחת משחק כל שהוא, ראה פתאום תכוכות הדשה. "הפור" על" לא הסכים, בשום פנים, לשופט שנק" בע למשחק זה מטעם "מכבי", ולאחר חי' לופי-דברים חריפים למדי — נטשו האויר חים את המגרש. לראשי שתי הקבוצות היו כמובן טענות משלהם. "הפועל" טען: לשופט הנ"ל אין מושג בשיפוט. "מכבי" טען: בחולון העמיד "הפועל" שופט משי לו; עתה הגיע תורנו. הועדה הפריטטית, מנציגי שתי האגודות, שנכחה במקום, לא עשתה נסיונות של ממש לפשר בין היריבים. טוב שנמצאה לפחות שפה-משותפת בין השחקנים, שגילו יתר גמישות והיעזו לעמק-השווה. "מכבי" גי' אות להעמיד שופט אחר משלו — וה"קרח" נשבר.

וסוף טוב

על המשחק עצמו אין להרבות בדברים, אם כי נציין שהופתענו מנצחונה של נבחרת "המכבי" באחת משלוש המערכות (15:10, 15:13, 6:15). "הפועל" גי' לה ללא ספק עדיפות טכ'נית, תוך תיאום וליכוד בין שורותיו, אולם קשה לומר כי משחקו היה מושלם. המכבים לעומתם טשטשו (לעתים בדלילה) את חס'רונם התכסיסי בהתלהבותם ובמרצם הרב, אולם אלה לא הספיקו להשגת יתרון. הקבוצה המשובחת יותר, המטפחת זה שנים רבות בהצלחה את הכדורעף, זכ'תה בנצחון צודק ומשכנע, אולם בו בזמן חייב "הפור" לזכור כי "שלטון-הי"חיד" בענף זה מתקרב לקצו. הקבוצה הצעירה של "מכבי" רמת-גן (הממוהה למעשה את הנבחרת) משת'פרת והולכת משבוע לש'בוע. היא לא נכנעה הפעם בנקל — ועלולה לה'יות יריב מסוכן מאד בעתיד הקרוב ביותר. המונופולין נגמר.

טניס: הרביעיה הנצחית

אם דרושה היתה הוכחה נוספת לחי'גוניות השוררת כבר שנים רבות בספורט'הלבן, באו השבוע תחרויות-המבחן למ'כביה — והוכיחו. התמודדות של 16 טובי טניסאינו היתה הפעם חסרת-מתח, שכן ידוע כי בטחון בספורט מביא עמו תמיד מנה גדושה של שעמום. כבר מלכתחילה היה ברור מי יהיו 4 הראשונים, ואם תרצו — יכולנו לקרוא אף בשמו של המנצח. מצב דברים זה לא הבטיח כמובן ענין מיוחד, ואין

כדורגל: נפלאות בשווייץ

כשסיימה קבוצת "מכבי" תל-אביב 11 משחקיה המייגעים ביוגוסלביה, היו רבים בדעה כי משחקיה הנוספים בשווייץ עליו לים להטיל עליה מעמסה שאולי לא תצי'מוד בה — וההצלחה בארצו של טיטו עליו לה לחלוף עם הרוח.

אולם שווייץ ("שפע אגסים ותפוחים, אבל אין גווי") היא מדינה שקשה מן הסתם להמלט מקסמיה, במיוחד אחר שה'בילוי היוגוסלבי ("יש תחיתות, אבל קשה למצוא אותן") היה לזרא מקץ ששה שבו'עות רצופים של רדיפה אחרי כדור. החוויה בשווייץ היה חתום כות וכדין, והשווייצרים לא גילו כל נטיה לוותר על ביקור המ'כבים, שעוררו ענין רב בקרב ציבור הס'פורטאים אחר הצלחותיהם הסנסציוניות ביוגוסלביה.

הגביע הוא שלנו

משהגיעה הקבוצה לשווייץ (ברכבת ויא'מילנו) ערכה לה העתונות קבלת-פנים ר'עשת, ועד עצם היום הזה לא נבחרר לנו מנין שאבה "מטען" כה גדול של אינפיר'מציה לא רק על מספר השחקנים הכלרי לים בנבחרת הלאומית, אלא אף על סדרי הליגה בישראל (טוב שלא ידעה את הא'מת...), קטעייהעיתונים שהגיעו מלונזון ב'י'מים שקדמו למשחק הראשון לא בישרו טובות. דעתם האחידה של הפרשנים הס'פורטיביים (גם ברדיו ציריך) היתה, ש"מ'כבי" לא יוכל לנצח, אולם תינתן לו הז'דמנות להפיק תועלת ממסע זה וללמוד מקבוצות מנוסות יותר.

המשך ידוע לכולנו, ובעודנו תוהים כיצד זה עלה ברגלי המכבים להכריע בהר'פעת-הבכורה בלונזון (12.000 צופים + הקונסול הישראלי) את מחזיקי הגביע הש'וייצרי בשיעור 1:2 (0:2 במחצית), והנה נתבשרנו בתחילת השבוע על נצחון שני, והפעם בלוצרן, בתוצאה המכרעת של 2:5 (1:2).

"האגף השמאלי האיום"

שני משחקים אלה הפכו את הקערה על פיה, וגם הראדיו השווייצ'נאלץ לשנות את טעמו ופיזר שפע שבחים לקבוצה הישראליה בכללה, ובפרט ל"אגף השמאלי הא'י"ם — כדבריו -- שחולל נפלאות במגרש ושמ' פעם ללעג את המגינים והשוער גם יחד. אכן, מתוך שבעת השערים בשני המשחקים הראשונים, נפלו שלשה בחלקם של המקשר השמאלי צבי סטודינסקי (2) והקיצוני השמאלי יונה פוקס (1). נותרו למכבים עוד שני משחקים בש'וייץ, האחד בברן, בליל ד' (משחק-לילי לאור זריקורים) והשני בבאזל. תהיינה תור'צאות המשחקים אשר תהיינה, אין בכוחן לשנות את הרושם העז שעשו בחורינו.

כדורעף: מי ישפוט?

ההסכם בין "מכבי" ו"הפועל" בדבר שיתוף פעולה במכביה היה נתון השבת בסכנה רצינית. ברגעים שקדמו לתחרות'הגומלין בכדורעף בין שתי הנבחרות. לאחר משחק-המבחן הראשון, לפני כש'בועיים בחולון, שנסתיים בנצחונה של "הפועל" (0:2), נפגשו הקבוצות שנית ברמת-גן — והפעם התרחשו "מאורעות" מעציבים.

האחים יונה (שמאל) ואדי פוקס בשווייץ אין גווי